

Szerző

Cím *A telefon csődje*Forrás: *Pesti Napló**Bp*

(Hely)

1912. IX. 11.

(Idő)

+

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Tárgy

385.42

Hely

Idő

"1912"

Személy

Helyszám

A telefon csődje. *

*

Megvigasztaljuk az olvasót: csupán a magyar telefonhálózat csődjéről van szó. Külföldön a fekete kagyló, amelyen át gyorsan és kényelmesen kicserélhetjük gondolatainkat a fél világrészszel, ez a zseniális, korszakalkotó találmány, hogy úgy mondjuk hussá és vérré vált. Hozzá tartozik a modern ember felszereléséhez, mint az író toll vagy a zsebóra. Nálunk a telefon kész gyötrelme, a neuraszténia, az idegek szenvedésének melegágya. Kivált az utóbbi két esztendőben tarthatatlanná, elviselhetetlenné lett ez az intézmény. Borzongva emeljük fel a kagylót, mert előre tudjuk, mi vár ránk. Hogy mennyire köztudatban van már a telefon csődje, arról egész sereg kabaré-kuplé, gyilkos vicc és croquis tanuskodik. Mindenki panaszkodik, mindenki fel van háborodva. Néma megadással tultesszük magunkat azon, hogy a központ hibásan kapcsol. Hát jó. Felhívjuk tízszer, százszor. Berekedünk. Ajultan tántorgunk ki a fülkéből. Ennyi erő és idegpazarlással persze felkereshettük volna azt a céget, vagy magánembert, akivel beszélni akartunk. De mikor itt a telefon! Az előfizetési nyugta. Kissé kifujjuk magunkat, egy hideg tusal erőt meritünk a további küzdelmekre és fogcsikorgatva kezdjük újra:

— De kérem nagysád . . .

— Könyörgöm az isten szerelmére nem két, — hét . . .

— Nagysám, én letétem a kagylót, már huszádszor kapcsolt hibásan . . .

— Megvan! Végre! Mi? Mással beszél . . .

Ezt a titáni küzdelmet mindnyájan megvittuk már. Mi ehhez Toldi Miklós párviadala a dölyfös olaszszal? Mi ehhez az orosz-japán háború? A pesti telefonelőfizető állandó harcot folytat a telefonközpont tiszteletreméltó kisasszonyaival. Angol lapokban gyakran olvashatunk ilyen és ezekhez hasonló romantikus házassági híreket:

— Egy milliomos citybeli kereskedő annyira megkedvelte azt a telefon girlt, aki éppen az ő telefonjához volt beosztva, hogy felkereste a központban, megkérte a kezét és másnap a Szent Pál templomban oltár elé vezette. A kisasszony főleg gyors és pontos kiszolgálásával nyerte meg a dúsgazdag exportőr vonzalmát.

Nos nálunk ezt el nem érik a kisasszonyok. Nem. Pesti telefonelőfizető nem vezet oltárhoz pesti telefon-kisasszonyt. Eddig kérem egészen humoros a dolog. Kacaghatunk telefon keserveinken, amíg a könnyünk kicsordul. Ami ezután következik, egyenesen felbőszítő. Biztos tudomásunk van arról, hogy a központ kihallgatja az előfizetők beszélgetéseit. Ezért fordul annyiszor elő, — amit már bizonyára tapasztaltunk, — hogy harmadik, sőt negyedik személyeket is közbe kapcsolnak. A telefon az, ami a magánlevél. A magánlevél titkának megsértését szigorúan üldözi a törvény, miért nem szól hát bele a telefonbeszélgetés titkának megsértésébe? Kissé exponált ember, akinek a közéletben, még inkább a politikában szerepe van, tanúságot tehet mellettünk. Mi ez? A modern technika minden vívmányával robogunk vissza a középkorba. Felsőbb rendszabály? Vagy csupán a pesti telefon teljes használhatatlanságának, a telefon csődjének újabb, tagadhatatlan bizonyítéka?

A vidékről sűrűn érkező panaszos levelek, a kereskedelmi miniszterhez címzett feljelentések azt mutatják, hogy a telefonszolgálat az egész országban megbukott. Főleg ott elviselhetetlen, ahol kapcsolat áll fenn a főváros központjával. Így többek közt a kis Duna jobbpartján levő nyaralótelepek egy vezetékkel vannak Budapesthez kötve. Ezen az egy huzalon közlekedik az egész jobbparti érdekeltség, nevezetesen: Kaláz, Pomáz, Szent-Endre, Leányfalu, Pócs-Megyer, Monostorsziget, Tahí, Tótfalu, Duna-Bogdány, Kis-Oroszi, Visegrád és még az azon túl fekvő községek is. E vezeték, a rendeletek szerint, elsősorban is a szolgabíró, rendőrség, községi előjáróságok, a kerületi orvos stb. hivatalos személyiség veszik igénybe. És így történik, hogy a felek, különösen ha a fővárossal, a szomszéd községekkel, vagy azon túl kívánják magukat összekötni, csak két-három órás késedelemmel tudnak maguknak összeköttetést szerezni. A mai drága telefon-tarifánál, mely e községeknél annál súlyosabb, mert főleg nyári állomások, amelyek azonban télen is fizetnek, továbbá a hivatalos közlekedés fontossága, amely — két Dunáig közt — árvizek, jégtorlódás és egyéb közigazgatási ügyekben sürgős kapcsolást igényel, nagyon jogossá teszik a panaszokat, melyeken a telefon-igazgatóság volna hivatva segíteni. De nem segít. A legcélszerűbb volna, ha az egész országban leszerelnék a telefont, amely nálunk nem egyéb, mint visszaélés azoknak a pénzével, idegeivel és türelmével, akik foglalkozásuk miatt elég szerencsétlenek igénybe venni. A mai berendezésével a telefon fölösleges teher, kellemtelen kinzó-szerszám. Szüntessék be . . . Elég volt a telefon mizériákból.